

«EUROSTAT», στο πλαίσιο της δεύτερης ΔΥΕ του 2010, που έγινε στα μέσα Νοεμβρίου του έτους αυτού και αναφερόμενη στο έτος 2009, δεν στοιχειοθετεί το έγκλημα αυτό, αφού δεν περιέχει βεβαίωση περιστατικού (ψευδή), υπό την έννοια του άρθρου 242 παρ. 1 Π.Κ., αλλά αξιολογικές κρίσεις και εκτιμήσεις, βάσει του κανονιστικού πλαισίου ασκήσεως της σχετικής αρμοδιότητας της ΕΛ.ΣΤΑΤ., ελεγχόμενες μόνο ως προς την ορθότητά τους ή μη και μη συνιστώσες γεγονότα, αφού δεν προέκυψε ότι οι αξιολογήσεις αυτές στηρίχθηκαν σε αναληθή στατιστικά μεγέθη (Α.Π. 2622/2003). Με βάση τα ανωτέρω εκτεθέντα δεν προκύπτουν επαρκείς ενδείξεις σε βάρος των κατηγορουμένων για την ανωτέρω αξιόποινη πράξη (ψευδής βεβαίωσης κατά συναυτουργία σε βάρος του Δημοσίου, υπό την ιδιαζόντως επιβαρυντική κατάσταση της ιδιαίτερως μεγάλης αξίας του αντικειμένου του εγκλήματος), και, επομένως, γι' αυτήν δεν πρέπει να γίνει κατηγορία σε βάρος των τελευταίων». Όπως δε προκύπτει από το διατακτικό του προσβαλλόμενου βουλεύματος, το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών : «Αποφαίνεται να μη γίνει κατηγορία κατά των κατηγορουμένων: 1) ΑΝΔΡΕΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ και της Μαρίας, κατοίκου Αθηνών (οδός Πειραιώς αρ. 46 και Επονιτών), 2) ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΟΑΦΕΤΑ του Βαλεντίνου και της Ελένης- Μαρίας, κατοίκου Αθηνών (οδός Φυλασίων αρ. 13) και 3) ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΞΕΝΑΚΗ του Θεοδώρου και της Ιουλίας, κατοίκου Π. Φαλήρου Αττικής (οδός Αγ. Αλεξάνδρου αρ. 77), για την αξιόποινη πράξη της ψευδούς βεβαίωσης κατά συναυτουργία σε βάρος του Δημοσίου, υπό την ιδιαζόντως επιβαρυντική κατάσταση της ιδιαίτερως μεγάλης αξίας του αντικειμένου του εγκλήματος, πράξη που φέρεται ότι τελέστηκε στην Αθήνα τον Νοέμβριο του 2010». IV) Κατά το άρθρο 242 παρ. 1 και 3 του ΠΚ, όπως η παρ. 3 συμπληρώθηκε με τα άρθρα

1 παρ.7β ν. 2408/1996 και 14 παρ. 6 του ν. 2721/1999 και το χρηματικό ποσό αναπροσαρμόστηκε με το αρθρ. 25 § 1ζ' του ν. 4055/2012, ορίζονται τα εξής: «1. Υπάλληλος που στα καθήκοντα του ανάγειται η έκδοση ή η σύνταξη δημόσιων εγγράφων, αν σε τέτοια έγγραφο βεβαιώνει με πρόθεση ψευδώς περιστατικό, που μπορεί να έχει έννομες συνέπειες, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους. 3. Αν όμως ο υπαίτιος κάποιος από τις πράξεις της παρ. 1 και 2 είχε σκοπό να προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλον αθέμιτο όφελος ή να βλάψει παράνομα άλλον, επιβάλλεται κάθειρξη, εάν το συνολικό όφελος ή η συνολική βλάβη υπερβαίνουν το ποσό των 120.000 ευρώ.» Από το συνδυασμό των διατάξεων αυτών προκύπτει ότι για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της ψευδούς βεβαίωσης (διανοητικής πλαστογραφίας), το οποίο είναι γνήσιο ιδιαίτερο έγκλημα, απαιτείται, αντικειμενικά: α) ο δράστης (αυτουργός) να είναι υπάλληλος κατά την έννοια των άρθρων 13 εδ. α' και 263 Α' ΠΚ, αρμόδιος καθ' ύλη και κατά τόπον για τη σύνταξη ή την έκδοση του εγγράφου και να ενεργεί μέσα στα πλαίσια της υπηρεσίας, που του έχει ανατεθεί, από το νόμο ή άλλους υπηρεσιακούς κανονισμούς ή διαταγές ανωτέρων ή και υπάλληλος μη αρμόδιος, στον οποίον όμως το έγγραφο είναι εμπιστευμένο ή προσιτό ως εκ της υπηρεσίας του, β) έγγραφο κατά την έννοια του άρθρου 13 εδ. γ' ΠΚ. Η έννοια του δημοσίου εγγράφου δεν προσδιορίζεται σε διάταξη του ΠΚ, γ' αυτά έχει εφαρμογή και στο ποινικό δίκαιο το άρθρο 43B ΚΠολΔ, κατά την έννοια του οποίου δημόσιο έγγραφο είναι αυτό, που συντάχθηκε από αρμόδιο καθ' ύλη και κατά τόπο για τη σύνταξη ή την έκδοση του εγγράφου δημόσιο υπάλληλο ή λειτουργό και προορίζεται για εξωτερική κυκλοφορία προς πλήρη απόδειξη κάθε γεγονότος που βεβαιώνεται με αυτό έναντι πάντων, το οποίο έχει πλήρη

Επισημάνθηκε
η διαφορά

οδεικτική δύναμη, για ό,τι βεβαιώνεται στο περιεχόμενο του και γ) βεβαίωση στο έγγραφο αυτό ψευδούς γεγονότος το οποίο μπορεί να έχει έννομες συνέπειες. Έννομες συνέπειες υπάρχουν, όταν το έγγραφο έχει τη νομική δυνατότητα να αποδεικνύει τη γένεση, ύπαρξη, διατήρηση, αλλοίωση ή απώλεια ενός δικαιώματος ή έννομης σχέσης ή κατάστασης, δημόσιας ή ιδιωτικής φύσεως, ανεξαρτήτως αν οι ίδιες έννομες συνέπειες θα μπορούσαν να επέλθουν με τη βεβαίωση στο έγγραφο της πραγματικής κατάστασης. Υποκειμενικά, απαιτείται δόλος, ο οποίος συνίσταται στη γνώση του δράστη, έστω και με την έννοια του ενδεχόμενου δόλου, ότι ενεργεί υπό την ιδιότητα του υπαλλήλου εντός της καθ' ύλη και κατά τόπον αρμοδιότητάς του και ότι τα βεβαιούμενα γεγονότα είναι ψευδή και στη θέληση ή αποδοχή αυτού, να βεβαιώσει τα ψευδή περιστατικά, που μπορούν να έχουν έννομες συνέπειες. Το βεβαιούμενο περιστατικό πρέπει να είναι αντικειμενικά ψευδές, πράγμα που συμβαίνει, όταν δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα είτε, δηλαδή, το αναφερόμενο στο έγγραφο δεν είναι αληθινό, είτε δεν αναφέρεται σε αυτό αληθινό περιστατικό, το οποίο έπρεπε να αναφερθεί. Ως περιστατικό θεωρείται το γεγονός και δεν αρκεί στο έγγραφο απλώς να εκφέρονται αξιολογικές κρίσεις ή γνώμες ή εκτιμήσεις ή νομικοί συλλογισμοί ή ισχυρισμοί, έστω και αν αυτοί έχουν έννομες συνέπειες. Για την κακουργηματική μορφή της ψευδούς βεβαίωσης απαιτείται, κατά την παρ. 3 του άρθρου 242 Π.Κ., όχι μόνο σκοπός του υπαίτιου να προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλον αθέμιτο όφελος ή να βλάψει άλλαν παράνομα, αλλά και το συνολικό όφελος ή η συνολική βλάβη, να υπερβαίνει το ποσό των 120.000 ευρώ. Επί τέλεσης κατ' εξακολούθηση του εγκλήματος τούτου, οι επί μέρους πράξεις του κατηγορουμένου πρέπει να αποβλέπουν

στο συνολικό αυτό αποτέλεσμα, στο οποίο αυτός και σκοπούσε. Ειδικότερα, την ψευδή βεβαίωση του άρθρου 242 § 1 Π.Κ. δέον να αναφερθούν και τα ακόλουθα : Το έγκλημα αυτό θίγει την εγγυητική λειτουργία των δημοσίων μόνο εγγράφων ως προς την αλήθεια του περιεχομένου τους, αν είναι, δηλαδή, αληθινό το περιεχόμενο του εγγράφου. Συγκεκριμένα, για τα δημόσια έγγραφα, λόγω της πίστης τους και της αυξημένης τους ισχύος έναντι άλλων, ενδιαφέρει αν αυτά και κατά το περιεχόμενο τους ανταποκρίνονται προς την πραγματικότητα. Η εγγυητική λειτουργία του εγγράφου στην ως άνω περίπτωση (άρθρ. 242 § 1 Π.Κ.) δεν αφορά τον εκδότη αλλά το περιεχόμενο. Πρόκειται για έκδοση ενός γνήσιου εγγράφου, ψευδούς, όμως, κατά περιεχόμενο, δηλαδή έγγραφου με ψευδή βεβαίωση κάποιου περιστατικού, ενός γεγονότος, που μπορεί να έχει έννομες συνέπειες. Κεντρική, συνεπώς, έννοια εδώ αποτελεί εκείνη του γεγονότος. Σύμφωνα με το στερεότυπο ορισμό που ακολουθείται σε νομολογία και θεωρία : «γεγονότα είναι συμβάντα ή καταστάσεις του εξωτερικού κόσμου, πραγματικά στις αισθήσεις, που ανήκουν στο παρόν ή το παρελθόν και μπορούν να καταστούν αντικείμενο απόδειξης». Ιδιαίτερα, εκείνο που επικρατεί στη νομική επιστήμη, είναι ο αρνητικός προσδιορισμός του γεγονότος, ότι τα γεγονότα δεν είναι κρίση. Δηλαδή, τα γεγονότα αντιδιαστέλλονται προς τις κρίσεις, αυτές που αποτελούν τα λογικά συμπεράσματα από κάποια πραγματικά δεδομένα, από τη λογική υπαγωγή κάποιων στοιχείων σε κανόνες και έννοιες. Ακόμα περισσότερο, τα γεγονότα αντιδιαστέλλονται προς τις αξιολογικές κρίσεις, τις αξιολογήσεις, τα συμπεράσματα, που προκύπτουν με βάση την κρίση για το τι είναι σημαντικό και τι ασήμαντο. Με τον όρο «γεγονός» εκφράζουμε τη γνωσιολογική μας σχέση με τον κόσμο του πραγματικού. Το

ΣΕ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ
Ε ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ

γεγονός είναι αυτά που ισχύει διυποκειμενικά ως αληθές, αυτά που έχει αντικειμενικοποιηθεί και αποκρυσταλλωθεί ως μια σταθερή βάση στη γνωστική αναζήτηση και ανθρώπινη επικοινωνία, ό,τι ανήκει στο τρέχον γνωστικό υπόβαθρο. Η διάταξη του άρθρου 242 § 1 Π.Κ. τιμωρεί το δημόσιο υπάλληλο, γιατί περιβάλλει με δημόσια πίστη, επενδύει με αυξημένη αποδεικτική ισχύ μια γνώση σχετικά με κάτι, παρουσιάζοντάς την ως «βεβαιωμένη», ως διυποκειμενικά ισχύουσα, χωρίς να είναι. Το κρίσιμο στοιχείο βρίσκεται στον όρο «βεβαιώνεται». Ο υπάλληλος δεν παρουσιάζει σ' ένα δημόσιο έγγραφο ούτε αμφισβητούμενα πράγματα, ούτε τις δικές του εκτιμήσεις, προσωπικές θέσεις ή επιλογές, ούτε κρίνει ως δικαιοδοτικό όργανο (όπως π.χ. λειτουργεί ένα δικαστήριο) αν και κατά πόσο συντρέχουν σε μια συγκεκριμένη περίπτωση οι προϋποθέσεις, όπως αυτές καθορίζονται από νομικούς κανόνες, οδηγίες, αναγνωρισμένες προδιαγραφές και θεσμικά πλαίσια λειτουργίας ενός τομέα δραστηριότητας. Αντίθετα, «καταγράφει» κάτι ως ισχύον διυποκειμενικά, ως αναγνωρισμένο αντικειμενικά στο πλαίσιο των κανόνων επικοινωνίας μιας κοινότητας και των κοινών πολιτιστικών της αναφορών και εμπειριών, έστω και αν αυτή η «καταγραφή» δεν είναι μια απλή περιγραφή της αντικειμενικότητας, όπως τη θέλει ο απλοϊκός ρεαλισμός, ως ξένη, δηλαδή, προς κάθε κρίση. Συμπερασματικά, γεγονός δεν είναι μόνο ό,τι μπορεί να αποτυπωθεί απλώς ως έχει, χωρίς να προκύπτει από κάτι άλλο (ένα άλλο γεγονός) μέσω των κανόνων της λογικής επεξεργασίας, των απαγωγικών και επαγωγικών συμπερασμάτων. Ο συλλογισμός δεν είναι ξένος προς τα γεγονότα και το συμπέρασμα ενός συλλογισμού μπορεί να είναι γεγονός. Άλλως, η λογική συνέπεια από γεγονότα δεν μπορεί να είναι αξιολογικές

κρίσεις, αλλά πάλι γεγονότα, δηλαδή, εάν οι προκείμενες προτάσεις περιγράφουν γεγονότα και τα συμπεράσματά τους δεν μπορεί παρά και αυτό να περιγράφει γεγονότα. Τέλος, δεόν να επισημανθεί, ότι γνώμες ειδικών, που απηχούν επιστημονική γνώση σ' ένα συγκεκριμένο τομέα αναζήτησης, έχουν το χαρακτήρα γεγονότος (βλ. Ν.Ε. Μπιτζιλέκη : «Υπηρεσιακά Εγκλήματα», έκδ.2001, σελ. 376 - 408 και οι σε αυτές αναφερόμενες παραπομπές σε νομολογία και θεωρία, μεταξύ των οποίων ενδεικτικά : Hilgendorf , *Tatsachenaussagen und Werturteile im Strafrecht*, σελ. 55 επ. και σελ. 197 επ., Α.Π. 1305/1993 κ.α. και Α.Π. 755/2014, 850/2014, 648/2014, 1280/2013, 540/2011, 1860/2010, 505/2008, 1591/2007, 1445/2007). Κατά δε το άρθρο 1 παρ. 1 του ν. 1608/1950, «Περί αύξησεως των προβλεπομένων για τους καταχρασιές του Δημοσίου ποινών», όπως ισχύει, στον ένοχο των αδικημάτων, που προβλέπονται στα αναγραφόμενα εκεί άρθρα του Ποινικού Κώδικα, μεταξύ των οποίων και του άρθρου 242 § 3-1 ΠΚ, για ψευδή βεβαίωση σε βαθμό κακουργήματος, εφόσον αυτό στρέφεται κατά του Δημοσίου ή των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου ή κατά άλλου νομικού προσώπου, από εκείνα που αναφέρονται στα άρθρα 263Α' Π.Κ. και το όφελος που πέτυχε ή επιδίωξε ο δράστης ή η ζημία που προξενήθηκε ή οπωσδήποτε απειλήθηκε στο Δημόσιο ή στα πιο πάνω νομικά πρόσωπα υπερβαίνει το ποσό των 50.000.000 δραχμών ή 150.000 ευρώ επιβάλλεται η ποινή της κάθειρξης και αν συντρέχουν ιδιαίζόντως επιβαρυντικές περιστάσεις, ίδια δε όταν ο ένοχος εξακολούθησε επί μακρό χρόνο την τέλεση του εγκλήματος ή το αντικείμενο αυτού είναι ιδιαίτερα μεγάλης αξίας, επιβάλλεται η ποινή της ισόβιας κάθειρξης. Στην περίπτωση αυτή, αρκεί επιδίωξη οφέλους ή απειλή ζημίας, χωρίς να είναι αναγκαία και

ΘΕΣΠΙΣΤΙΚΗ
Ε. ΒΡΑΥΡΩΝ

Κ. Κ. Κ.

πίτευξη τους. V. Σύμφωνα με όσα παραπάνω, στο υπό
-τοιχ. III, αναφέρονται, (δηλαδή, το εκεί αναγραφόμενο
μέρος του σκεπτικού και διατακτικού του προσβαλλόμενου
βουλεύματος), πρακύπτει ότι το Συμβούλιο Εφειών, δεν
διέλαβε σε αυτό, κατά την προαναφερθείσα έννοια, ειδική
και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, ενώ εισέτι ευθέως και εκ
πλαγίου παραβίασε τις εφαρμοσθείσες ουσιαστικές διατάξεις
του άρθρου 242 § 3-1 Π.Κ. Ειδικότερα, το μέρος του
σκεπτικού, που αναφέρεται στην εκτίμηση του «παθοδεικτικού
υλικού», σχετικά με το ως άνω έγκλημα της ψευδούς
βεβαίωσης και με την μη τέλεσή του από τους
κατηγορούμενους εκτείνεται από το 63^ο φύλλο του
προσβαλλόμενου βουλεύματος (1η σελίδα αυτού, 5η σειρά
από το τέλος) μέχρι το 64^ο φύλλο (1η σελίδα αυτού, 16
πρώτες σειρές). Σ' αυτό συμπυκνώνεται η άποψη, ότι η ΔΥΕ
[Διαδικασία (επιτήρησης λόγω) Υπερβολικού Ελλείμματος]
του 2010, που έγινε στα μέσα Νοεμβρίου 2010 και που
απεστάλη στη EUROSTAT και αναφερόταν στο έτος 2009, δε
στοιχειοθετεί το έγκλημα της ψευδούς βεβαίωσης, αφού δεν
περιέχει βεβαίωση (ψευδή) περιστατικού, υπό την έννοια
του άρθρου 242 § 1 Π.Κ., αλλά αξιολογικές κρίσεις και
εκτιμήσεις, βάσει του κανονιστικού πλαισίου ασκήσεως της
σχετικής αρμοδιότητας της ΕΛ.ΣΤΑΤ., ελεγχόμενες μόνο ως
προς την ορθότητα τους ή μη και μη συνιστώσες γεγονότα,
αφού δεν προέκυψε ότι οι αξιολογήσεις αυτές στηρίχθηκαν
σε αναληθή στατιστικά μεγέθη. Ειδικότερα δε, δέχεται το
Συμβούλιο ότι οι αιτιάσεις, που θεωρούν τεχνητά και
σκόπιμα διογκωμένο το δημοσιονομικό έλλειμμα και το
δημόσιο χρέος της Χώρας για το έτος 2009, λόγω μη
εφαρμογής της ενδεδειγμένης και εφαρμοστέας στατιστικής
μεθοδολογίας, ουσιαστικά στρέφονται κατά της ορθότητας
των σχετικών στατιστικών μεθόδων, που εφαρμόστηκαν και

του συνακόλουθου υπολογισμού του ελλείμματος και του χρέους ως προϊόντος σειράς εκτιμητικών κρίσεων, που οδήγησαν στο αποτέλεσμα αυτό, με βάση τα εφαρμοσθέντα εν γένει κριτήρια, χωρίς παράλληλη αμφισβήτηση των στατιστικών μεγεθών, που έτυχαν της σχετικής επεξεργασίας για το σχηματισμό των κρίσεων αυτών, ανεξάρτητα από την επιστημονική στατιστική ορθότητα της επεξεργασίας και αξιολόγησής τους. Δέχεται, εξάλλου, ότι οι μάρτυρες Ζωή Γεωργαντά, Νικ. Λογοθέτης και Νικ. Στρόμπλος, στις καταθέσεις τους (προανακριτικές και ανακριτικές) δεν αμφισβητούν την ύπαρξη πρωτογενών στοιχείων γενικά, αλλά (αμφισβητούν) το χειρισμό και επεξεργασία των στοιχείων, που θα απεικονίζονταν σε μια ερπεριστατωμένη μελέτη, που δεν υπάρχει. Τέλος, δέχεται, πως κανένας μάρτυρας δεν αποδίδει στους κατηγορούμενους δόλια προαίρεση σχετικά με την αποστολή των ανωτέρω στατιστικών στοιχείων στη «EUROSTAT», ενώ χαρακτηριστικά η μάρτυρας Ζωή Γεωργαντά δεν αποδίδει δόλο στους κατηγορούμενους για το ανωτέρω ζήτημα, αλλά «εγκληματική αμέλεια». Μετά από την παραδεκτά γενόμενη επισκόπηση του προσβαλλόμενου βουλεύματος, του υπ' αρ. 1212/2014 βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, που διέταξε περαιτέρω ανάκριση και του αποδεικτικού υλικού, που συνελέγη κατά την προκαταρκτική εξέταση, την κύρια ανάκριση και την περαιτέρω κύρια ανάκριση, σχετικά με το προσβαλλόμενο βούλευμα προέκυψαν τα ακόλουθα : Το υπ' αρ. 1212/2014 ως άνω βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών διέταξε τα ακόλουθα : «... Με βάση τα παραπάνω και λαμβανόμενης υπόψη της προαναφερθείσας διάστασης όσον αφορά την τεχνητή ή όχι διόγκωση του δημοσιονομικού ελλείμματος της χώρας για το έτος 2009 που αποδίδεται στους κατηγορουμένους, ενόψει μάλιστα και

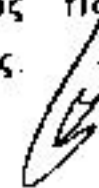

ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑ
Ζωή Γεωργαντά

ιν εκ διαμέτρου αντιθέτων απόψεων των προαναφερθέντων μαρτύρων που στηρίζουν την κατηγορία αφενός και των κατηγορουμένων αφετέρου για το ζήτημα αυτό, αλλά και του γεγονότος ότι η σχετική κατηγορία συνάπτεται με εξειδικευμένα θέματα οικονομικής φύσεως και επιπλέον ότι δεν διευκρινίσθηκαν επαρκώς κατά την διενεργηθείσα κυρία ανάκριση τα ζητήματα αυτά, όπως και εκείνα που αφορούν την παράβαση καθήκοντος που αποδίδεται στον πρώτο κατηγορούμενο, το Συμβούλιο κρίνει αναγκαία την αναβολή της απόφασης επί των πιο πάνω κατηγοριών και τη διενέργεια περαιτέρω κυρίας ανάκρισης, ώστε να εξαντληθεί κάθε δυνατότητα διερεύνησης όλων των πτυχών της υπόθεσης από τις οποίες θα μπορούσε να σχηματισθεί επαρκώς θεμελιωμένη δικαστική κρίση. Ειδικότερα, το Συμβούλιο κρίνει αναγκαίο: α) να κληθούν και να εξεταστούν εκ νέου, οι μάρτυρες Νικόλαος Στρόμπλος και Εμμανουήλ Κοντοπυράκης, οι οποίοι με βάση τα σχετικά στοιχεία της δικογραφίας που θα τους τεθούν υπόψη και με τις ιδιότητες που προαναφέρθηκαν να αναφερθούν αναλυτικά, σε συμπλήρωση των ήδη κατατεθέντων από τους ίδιους, σε όλα ανεξαιρέτως τα στοιχεία που περιελήφθησαν ώστε να χωρήσει αναθεώρηση του ελλείμματος για το έτος 2009 από 13,6% σε 15,4% επί του ΑΕΠ, το δικαιολογημένο ή μη της συμπερίληψής τους στο έλλειμμα και σε περίπτωση που το έλλειμμα δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, ποιο έπρεπε να είναι το πραγματικό έλλειμμα της περιόδου αυτής και τέλος αν μπορούσε να προκληθεί και ποια στο Δημόσιο ζημία από τυχόν τεχνητή διόγκωση του δημοσιονομικού ελλείμματος της χώρας, β) να κληθούν οι κατηγορούμενοι προς απολογία, η οποία αποτελεί κεφαλαιώδη ανακριτική πράξη και εκτός από τον χαρακτήρα της ως υπερασπιστικού μέσου αποτελεί και σημαντικό

αποδεικτικό μέσο, να τους απαγγελθεί κατηγορία για το σκοπό αυτό και να γνωστοποιηθεί σ' αυτούς το πέρας της κυρίας ανάκρισης που θα διεξαχθεί από τον οριζόμενο αρμοδίως ανακριτή και γ) να ενεργηθεί οποιαδήποτε άλλη ανακριτική πράξη κρίνει σκόπιμη ο ανακριτής για τη διαλεύκανση των ανωτέρω ζητημάτων και γενικότερα της υποθέσεως. Τα παραπάνω δε χωρίς να είναι αναγκαίο στο στάδιο αυτό το Συμβούλιο τούτο να ερευνήσει αν από τα υπάρχοντα αποδεικτικά στοιχεία προκύπτουν επαρκείς ενδείξεις ενοχής και να διατυπώσει γνώμη περί της συνδρομής τέτοιων ενδείξεων σε βάρος των κατηγορουμένων (άλλωστε αυτό δεν απαιτείται από τις διατάξεις των άρθρων 309 περ. δ και 312 Κ.Ποιν.Δ), αλλά η κρίση αυτού (Συμβουλίου) για την ύπαρξη επαρκών ή μη ενδείξεων καιά των κατηγορουμένων θα συναχθεί μετά την ολοκλήρωση της συμπληρωματικής ανάκρισης» (βλ. φύλλα 53 και 54 του ως άνω βουλεύματος). Η συμπληρωματική κύρια ανάκριση που διενεργήθηκε από τον Ανακριτή του 8ου Ειδικού Τμήματος, ολοκληρώθηκε, πλην όμως στο προσβαλλόμενο βούλευμα 1149/2015 δεν εκτίθενται σαφώς και συγκεκριμένα τα πραγματικά περιστατικά, που περιλαμβάνουν αυτές οι ως άνω "συμπληρωματικές καταθέσεις καθώς και εκείνη της Ζωής Γεωργαντά, ιδιαίτερα του Νικολάου Στρόμπλου, ο οποίος είναι ιδιαίτερα σαφής στην κατάθεσή του για τις συγκεκριμένες παραποιήσεις μεθοδολογιών, ακόμα και πρωτογενών στοιχείων που χρησιμοποίησαν οι κατηγορούμενοι. Ειδικότερα, το προσβαλλόμενο βούλευμα άλλοτε αγνοεί τις ως άνω καταθέσεις και άλλοτε κάνει επιλεκτική εκτίμησή τους, ενώ η υπ' αρ. 865/2015 εισαγγελική πρόταση, στην οποία το Συμβούλιο εξολοκλήρου αναφέρεται, αγνοεί τελείως τις συμπληρωματικές αυτές μαρτυρικές καταθέσεις.

ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΗ
ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ

συγκεκριμένα : Α) Σε σχέση με την ταξινόμηση των 17 ΔΕΚΟ στον τομέα της Γενικής Κυβέρνησης (Δημόσιος τομέας), στην κατάθεσή του, ο Νικόλαος Στρόμπλος αναφέρει συγκεκριμένα, ότι χρησιμοποιήθηκαν εν γνώσει των κατηγορούμενων λανθασμένα στοιχεία για την αναταξινόμηση (λογιστική μεταφορά) των 17 ΔΕΚΟ από τον τομέα των Μη-Χρηματοπιστωτικών Οργανισμών στον τομέα της Γενικής Κυβέρνησης. Δηλαδή, καταθέτει, ότι πραγματοποιήθηκε παραποίηση στοιχείων εκτός από την παραποίηση των στατιστικών μεθοδολογιών με την παραβίαση του Κανονισμού ΕΚ 2223/1996 που περιλαμβάνει το ESA95. Συγκεκριμένα, ο Νικόλαος Στρόμπλος καταθέτει ότι τα στοιχεία, που χρησιμοποιήθηκαν για την αξιολόγηση του κριτηρίου 50%, δεν ήταν αυτά που έπρεπε να έχουν χρησιμοποιηθεί σύμφωνα με τις απαιτούμενες Ευρωπαϊκές έρευνες SBS - Structure Business Surveys, που απαιτούνται από το Ενωσιακό Δίκαιο. Επί λέξει ο Νικόλαος Στρόμπλος κατέθεσε: «Αυτές οι στατιστικές έρευνες περιλαμβάνουν εξειδικευμένους ορισμούς για τα στοιχεία, τις μεταβλητές, καθώς και την ποιότητα των στοιχείων αυτών. Οι έρευνες αυτές κατά την γνωστοποίηση της 10-11-2010 δεν ήταν διαθέσιμες για τα έτη 2005 έως και 2009, δεδομένου ότι οι κανονισμοί που τις προβλέπουν δίνουν χρονικό περιθώριο συγκέντρωσής τους σε μεταγενέστερο χρόνο. Αυτό σημαίνει ότι όταν κάποιος ζητεί τη διερεύνηση στοιχείων οικονομικών μεταβλητών (πωλήσεις, κόστος, ενδιάμεση ανάλωση κλπ) για ατομικές επιχειρήσεις που αφορούν τα έτη 2005 έως και 2009, θα έπρεπε η ΕΛ.ΣΤΑΤ. να έχει στα χέρια της τις έρευνες SBS για τις αντίστοιχες επιχειρήσεις. Στις 10-9-2010 (ημερομηνία που ο πρώτος κατηγορούμενος απομάκρυνε τον Νικόλαο Στρόμπλο από την Διεύθυνση Εθνικών Λογαριασμών επειδή εξέφρασε τις αμφισβητήσεις

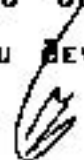
Σελίδα 4B της 1331/2018 πεινικής απόφασης του Αρείου Πάγου

του για τα στοιχεία και την ακολουθούμενη από αυτόν μεθοδολογική παραβίαση) υπήρχαν διαθέσιμα μόνο ... ισολογισμοί, αποτελέσματα χρήσεων κλπ τα οποία όμως από στατιστικής απόψεως μόνο τους δεν αρκούν για να καταλήξουν σε νούμερα εθνικών λογαριασμών» (βλ. σελ. 6 της κατάθεσης Νικολάου Στρόμπλου στον 8° Ειδικό Ανακριτή). Από τα παραπάνω συνάγεται, ότι κατά την γνωστοποίηση ΔΥΕ του Νοεμβρίου 2010 στην EUROSTAT δεν υπήρχαν τα στοιχεία που έπρεπε να χρησιμοποιηθούν στον υπολογισμό των κονδυλίων των Εθνικών Λογαριασμών και συνεπώς χρησιμοποιήθηκαν παραποιημένα στοιχεία, διότι τα οιαδήποτε ιδιωτικοοικονομικά εταιρικά στοιχεία που δημοσιεύονται σε ισολογισμούς, στον Ημερήσιο Τύπο και άλλες πληροφοριακές πηγές δεν είναι τα κατάλληλα για να χρησιμοποιηθούν στην κατάρτιση των εθνικών λογαριασμών και δη στην κατάρτιση των πινάκων ΔΥΕ, όπως έκαναν οι κατηγορούμενοι. Τα ιδιωτικοοικονομικά πρωτογενή στοιχεία χρειάζονται επεξεργασία με βάση τους Ευρωπαϊκούς Κανονισμούς και τις Οδηγίες που έχουν κατά καιρούς εκδοθεί για την πρακτική επεξεργασία τους σε εθνικόλογιστική βάση. Αυτά αναφέρονται πολύ σαφώς στις μαρτυρικές καταθέσεις, καθώς και στα κατατεθειμένα έγγραφα και Υπομνήματα των ως άνω μαρτύρων κατά την προκαταρκτική και κύρια ανάκριση. Επίσης είναι, ασαφή και συγκεχυμένα, τα αναγραφόμενα στην δεύτερη σελίδα του 63ου φύλλου του προσβαλλομένου βουλεύματος. «Κρίσιμο στα σημεία αυτά είναι ότι οι μάρτυρες Ζωή Γεωργαντά, Νικ. Λαγοθέτης και Νικ. Στρόμπλος στις καταθέσεις τους (προκαταρκτικές και ανακριτικές) δεν αμφισβητούν την ύπαρξη πρωτογενών στοιχείων γενικά, αλλά (αμφισβητούν) τον χειρισμό και επεξεργασία των στοιχείων που θα απεικονίζονταν σε μια εμπειριστάτωμένη μελέτη, που δεν

ΕΞΕΛΕΞΗΤΕ
ΕΠΙΣΤΡΑΤΗΣ

υπάρχει». Τα πρωτογενή ιδιωτικοοικονομικά στοιχεία δεν αμφισβητούνται εφόσον υπάρχουν, αλλά το ζήτημα είναι ότι τέτοια στοιχεία δεν είναι τα απαιτούμενα για τον ορθό υπολογισμό εθνικολογιστικών μεταβλητών και δη τέτοιων εθνικολογιστικών μεταβλητών όπως είναι το δημόσιο έλλειμμα και χρέος. Καθήκον του Στατιστικού επιστήμονα εμπειρογνώμονα - όπως ήταν τα Μέλη του Επιταμελούς Δ.Σ. της ΕΛ.ΣΤΑΤ. κατά το επίδικο χρονικό διάστημα και του Εθνικολογιστή Νικόλαου Στρόμπλου είναι να επεξεργαστούν σύμφωνα με τους Ευρωπαϊκούς Κανονισμούς τα στοιχεία αυτά, να τα ελέγξουν για την καλή ποιότητά τους και να προβούν στις απαιτούμενες μεθοδολογικές ρυθμίσεις, προκειμένου αυτά να ανταποκρίνονται στον Κανονισμό ESA95 που περιλαμβάνεται στον Κανονισμό ΕΚ 2223/1996 και τον Κώδικα Ορθής Πρακτικής για τις Ευρωπαϊκές Στατιστικές του 2005 (βλ. ως άνω κατάθεση Νικολάου Στρόμπλου, σελ. 4). Επίσης, δε θα υπήρχε ο διαχωρισμός των διαφόρων τομέων των Εθνικών Λογαριασμών, όπως τομέας Γενικής Κυβέρνησης, τομέας Νοικοκυριών, τομέας Μη -Χρηματοπιστωτικών Οργανισμών κλπ., ούτε θα υπήρχαν κριτήρια ένταξης των οικονομικών οντοτήτων τους. Άλλη περίπτωση παραποίησης των στατιστικών στοιχείων που χρησιμοποιήθηκαν για να υπολογιστεί ένα αυσιαστικά ψευδώς διογκωμένο δημόσιο έλλειμμα για το έτος 2009 είναι η στατιστική αντιμετώπιση των εισφορών του Δημοσίου προς τον ΟΣΕ. Δεν εξετάστηκε από τους κατηγορούμενους εάν το εισόδημα που μεταβιβάζεται από το Δημόσιο στον ΟΣΕ μπορεί να χαρακτηριστεί ως αντίτιμο πωλήσεων του ΟΣΕ τροποποιώντας ανάλογα το κριτήριο του 50% για την ένταξη στην Γενική Κυβέρνηση. Η εξέταση αυτή επιβάλλεται από την παρ. 3.33 του ESA95 αλλά δεν έγινε. Αυτό που έγινε στο πλαίσιο της ΔΥΕ του Νοεμβρίου 2010 ήταν ότι

αυτές οι εισφορές δεν θεωρήθηκαν ως στοιχεία πωλήσεων, (βλ. κατάθεση Νικολάου Στρόμπλου στον 8° Ειδικό Ανακριτή, σελ. 6). Επίσης, ο ως άνω μάρτυρας αναφέρει στην παραπάνω κατάθεσή του πρόσθετες περιπτώσεις αλλοίωσης των στατιστικών στοιχείων, που χρησιμοποιήθηκαν για τον υπολογισμό του δημοσίου ελλείμματος και χρέους του 2009. Συγκεκριμένα, καταθέτει, ότι δεν υπολογίστηκαν οι λεγόμενες εθνικολογιστικές προσαρμογές (μεθοδολογικές προσαρμογές των ιδιωτικοοικονομικών στα εθνικολογιστικά στοιχεία) για την εξέταση του κριτηρίου 50%. (βλ. σελ.8 της κατάθεσης Νικολάου Στρόμπλου), οι αντισταθμιστικές εισφορές του κράτους προς τις 17 ΔΕΚΟ δεν θεωρήθηκαν ως στοιχεία πωλήσεων, ως έδει, παρά τα οριζόμενα στις παραγράφους 4.33 και 4.35 γ' του ESA95, αντί του μεγέθους ανάλωσης παγίου κεφαλαίου χρησιμοποιήθηκαν οι εμπορικές απασβέσεις από τους ισολογισμούς των 17 ΔΕΚΟ παρά την ρητή απαγόρευση του άρθρου 6.04 του ESA95, κ.λ.π. (βλ. κατάθεση Νικολάου Στρόμπλου στον 8° Ειδικό Ανακριτή στις 11-2-2015, σελ. 5-13). Ο μάρτυρας Νικόλαος Στρόμπλος έχει ακόμα καταθέσει και νομολογία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων για τον τρόπο (μεθοδολογία) που αντιμετωπίζονται σε άλλα κράτη-μέλη οι αντισταθμιστικές εισφορές, τρόπος (μεθοδολογία) που παραβιάστηκε σε βάρος του Ελληνικού Δημοσίου από τους κατηγορούμενους. Εξάλλου, στην παραπάνω κατάθεσή του αναφέρει την μελέτη, που είχε εκπονήσει ομάδα εργασίας της ΕΛ.ΣΤΑΤ υπό την καθοδήγησή του χρησιμοποιώντας τα διαθέσιμα στοιχεία, που προέρχονταν από ισολογισμούς (τα οποία όμως, όπως τονίζει ο Νικόλαος Στρόμπλος, από στατιστικής απόψεως μόνα τους δεν αρκούν για να καταλήξουν σε νούμερα εθνικών λογαριασμών) και η μελέτη εκείνη είχε

ΦΕΡΡΗΘΗΚΕ
3/10/2018
Σελίδα 50

ταλέξει ότι τα κριτήρια του 50% δεν πληρούνταν για έξι από τις επτά διερευνηθείσες ΔΕΚΟ, οι οποίες επομένως δεν έπρεπε να ανασταξινομηθούν στον τομέα της Γενικής Κυβέρνησης. Η αναγκαιότητα εκπόνησης μελέτης συνάγεται από την παράγραφο 3.33 του ESA95, και από το άρθρο 6 παρ. 2 του Κανονισμού 479/2009, σύμφωνα με το οποίο σημαντικές αναθεωρήσεις των στοιχείων του ελλείμματος, που έχουν ήδη γνωστοποιηθεί, πρέπει να τεκμηριώνονται δεόντως. Μελέτη, όμως, δεν εκπονήθηκε από την ΕΛ.ΣΤΑΤ. για τον ορθό υπολογισμό του δημοσίου ελλείμματος και χρέους του 2009 όπως φαίνεται και από τους ισχυρισμούς του πρώτου κατηγορούμενου, που έχουν ως ακολούθως: «Οι μελέτες συνιστούν μη επιβαλλόμενη ανύπαρκτη πρακτική και μη συνήθη διαδικασία, δεδομένου ότι ο υπολογισμός του ελλείμματος και του χρέους της Γενικής Κυβέρνησης αποτελεί μία ζωντανή εξελικτική διαδικασία που προβλέπεται επακριβώς από τους Ευρωπαϊκούς Κανονισμούς», (βλ. φύλλο 52^ο Βουλεύματος 1212/2014). Σχετικά με τους παραπάνω ισχυρισμούς του πρώτου κατηγορουμένου, οι μάρτυρες Ζωή Γεωργαντά και Νικόλαος Λογοθέτης στο Επικαιροποιημένο Συμπληρωματικό Υπομνήμά τους στον 8^ο Ειδικό Ανακριτή, αναφέρουν: «Η δήλωση αυτή είναι τουλάχιστον αστεία. Όλα τα Εγχειρίδια και οι Οδηγίες της Eurostat για την εφαρμογή της μεθοδολογίας ΕΣΛ95 τονίζουν την ανάγκη διερεύνησης πολύπλοκων ζητημάτων, όπως είναι η διερεύνηση της ισχύος του πολύπλοκου συστήματος κριτηρίων ταξινόμησης, που διαφοροποιούνται από χώρα σε χώρα και καλούν τους εθνικούς εμπειρογνώμονες να εξετάζουν ακόμα και τις επιμέρους συναλλαγές μία-μία προκειμένου να προβούν σε ταξινόμηση των οικονομικών μονάδων και των επιμέρους συναλλαγών τους. Είναι τουλάχιστον αφελές να

υποστηρίζεται ότι δεν χρειάζεται εκπόνηση μελέτης για την αναταξινόμηση 17 επιχειρήσεων από τον τομέα των Μη-Χρηματοοικονομικών Οργανισμών στο τομέα της Γενικής Κυβέρνησης, μία ενέργεια που ήταν γνωστό το πόσο πολύ θα επηρέαζε την ευημερία της χώρας λόγω ένταξης των χρεών τους στο δημόσιο χρέος και έλλειμμα. Είναι εντυπωσιακή η αντίφαση μεταξύ της παραπάνω δήλωσης του προέδρου της ΕΛΣΤΑΤ και της σπουδής του να καταθέσει στην Βουλή των Ελλήνων 74 φακέλους με την υποτιθέμενη τεκμηρίωση, ήτοι μελετών, που είχε εκπονήσει. Στην πραγματικότητα όμως αυτοί οι φάκελοι δεν περιείχαν μελέτες αλλά διάφορα, ως επί το πλείστον άσχετα, ερωτηματολόγια, ισολογισμούς, και άλλο πρωτογενές υλικό, χωρίς ουδεμία επεξεργασία αυτών». Παισι φορείς θα περιληφθούν στο Μητρώο Φορέων της Γενικής Κυβέρνησης καθορίζεται από κρίση που βασίζεται στην εκπόνηση μελέτης για κάθε ένα ξεχωριστά φορέα και στατιστική-εθνικολογιστική επεξεργασία των υποβαλλόμενων στοιχείων σύμφωνα με τα αναφερθέντα παραπάνω από τους Νικόλαο Στρόμπλο, Ζωή Γεωργαντά και Νικόλαο Λογοθέτη. Από τα παραπάνω προκύπτει, ότι στην περίπτωση της αναταξινόμησης των 17 ΔΕΚΟ στην Γενική Κυβέρνηση, υπάρχει παραβίαση της μεθοδολογίας του ESA95, αλλά ακόμα και παραποίηση των πρωτογενών στοιχείων. Β) Σε σχέση με την καταγραφή των ισοζυγίων των ΝΠΔΔ (περίπου 500, στα οποία περιλαμβάνονται και ΝΠΙΔ και άλλες εταιρικές μορφές, που για πρώτη φορά εντάχθηκαν στην Γενική Κυβέρνηση το 2010 για το έτος 2009) υπάρχει σύμφωνα με τις καταθέσεις των ως άνω μαρτύρων, καταφανής παραποίηση στοιχείων. Ενώ στην κοινοποίηση ΔΥΕ του Νοεμβρίου 2010 στάλθηκε στην Eurostat συνολικό πλεόνασμα 125 εκατ. ευρώ για τα ΝΠΔΔ, στις επόμενες

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΑΥΤΟΡΡΟΔΟΤΟΥΜΕΝΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ
ΕΛΣΤΑΤ

Δίδα 53 της 1331/2018 ποινικής απόφασης του Αρείου Πάγου

κοινοποιήσεις το πλεόνασμα για το 2009 αναθεωρήθηκε προς τα πάνω και έφθασε τα 2,127 δισεκ. ευρώ. Δηλαδή, για το έτος 2009 αποκρύφτηκε, από τους κατηγορούμενους, πλεόνασμα των ΝΠΔΔ ίσο με 2 δισεκ. ευρώ στην κοινοποίηση ΔΥΕ του Νοεμβρίου 2010, ήτοι έλαβε χώρα ψευδής βεβαίωση. Ο παρακάτω πίνακας κατατέθηκε στον 8^ο Ειδικό Ανακριτή, αλλά και αναγράφεται στο Επικαιροποιημένο Συμπληρωματικό Υπόμνημα της Ζωής Γεωργαντά και του Νικολάου Λαγοθέτη που κατατέθηκε στον 8^ο Ειδικό Ανακριτή : Αναθεωρήσεις Πλεονάσματος(+)/Ελλείμματος(-) ΝΠΔΔ για το έτος 2009

Δήλωση Υπερβολικού Δηλωθέν από την ΕΛΣΤΑΤ

Ελλείμματος πλεόνασμα ΝΠΔΔ (εκατ ευρώ)

Ημερομηνία: 9/11/2010 125

Ημερομηνία: 13/04/2011 850

Ημερομηνία: 12/10/2011 2.020

Ημερομηνία: 18/04/2012 2,119

Ημερομηνία: 08/10/2012 2.120

Ημερομηνία: 09/04/2013 2.120

Ημερομηνία: 09/10/2013 2.127

Ο Νικ. Στρόμπλος στην ως άνω κατάθεσή του στον 8^ο Ειδικό Ανακριτή, αναφέρει ότι οι παραπάνω γιγαντιαίες αναθεωρήσεις, εκ μέρους των κατηγορούμενων, των πλεονασμάτων των ΝΠΔΔ, που απέκρυψαν δεκαεπταπλάσια πλεονάσματα από το δημόσιο έλλειμμα του 2009, συντέλεσαν στην τεχνητή διόγκωσή του. Σε σχέση με την κατηγορία των ΝΠΔΔ (ΝΠΙΔ και άλλες εταιρικές μορφές) επισημαίνεται ότι πολλές από αυτές τις εταιρίες έχουν προσφύγει στο ΣτΕ κατηγορώντας την ΕΛ.ΣΤΑΤ ότι παράνομα ταξινομήθηκαν στην Γενική Κυβέρνηση.

Χαρακτηριστική είναι η υπ' αρ. 2497/2013 απόφαση του ΣτΕ, σύμφωνα με την οποία έχει γίνει λανθασμένη ταξινόμηση από την ΕΛ.ΣΤΑΤ του Μεγάρου Μουσικής στην Γενική Κυβέρνηση (βλ. ως άνω κατάθεση Νικολάου Στρόμπλου, σελ. 3, καθώς και το επικαιροποιημένο Συμπληρωματικό Υπόμνημα Ζωής Γεωργαντά και Νικολάου Λογοθέτη στον Β' Ειδικό Ανακριτή). Στο σημείο αυτό επισημαίνεται ότι το βούλευμα 1149/2015 κάνει επιλεκτική αναφορά στην απόφαση 2497/2013 του ΣτΕ, αποκρύπτοντας ότι στην απόφασή του αυτή το ΣτΕ κρίνει παράνομη την ταξινόμηση του Μεγάρου Μουσικής στην Γενική Κυβέρνηση από την ΕΛ.ΣΤΑΤ. (βλ. δεύτερη σελίδα του 58ου φύλλου του προσβαλλόμενου βουλεύματος) όπου αναφέρεται: «Εξάλλου, η κατάταξη ενός φορέα στον τομέα της Γενικής Κυβέρνησης έχει έννομες συνέπειες για την λειτουργία του, δεδομένου, κυρίως, ότι συνεπάγεται την εφαρμογή επί αυτού ενός ειδικού πλέγματος διατάξεων σχετικών με την οικονομική του διαχείριση, εν όψει του ότι, όπως προαναφέρθηκε, τα οικονομικά στοιχεία του εν λόγω φορέα λαμβάνονται υπ' όψιν για τον καθορισμό του ύψους του δημοσίου ελλείμματος και του δημοσίου χρέους (ΣτΕ 2497/2013)». Το προσβαλλόμενο βούλευμα 1149/2015, το οποίο έχει ενστερνιασθεί αλόκληρη σχεδόν τη μείζονα πρόταση της ως άνω απόφασης του ΣτΕ, ουσιαστικά αντιφάσκει με το εν γένει πνεύμα του ίδιου του σκεπτικού του, σχετικά με την αξιόποινη πράξη της ψευδούς βεβαίωσης, διότι το αποκρύπτει το διαφορετικό από τα δικά του, σκεπτικό του ΣτΕ, σχετικά με την παράνομη ένταξη του Μεγάρου

Μουσικής στην Γενική Κυβέρνηση από την ΕΛ.ΣΤΑΤ. Από τα παραπάνω συνάγεται ότι και η περίπτωση αυτή των ΝΠΔΔ δεν αποτελεί «αξιολόγηση αναληθών στατιστικών μεγεθών» όπως αναφέρεται στην πρώτη σελίδα 64ου φύλλου του ως άνω βουλεύματος (1149/2015), αλλά συνιστά πραγματικό περιστατικό, που θεμελιώνει την αξιόποινη πράξη της ψευδούς βεβαίωσης από τους κατηγορούμενους. Γ) Όσον αφορά τις νοσοκομειακές δαπάνες, αναφέρονται παρακάτω τα πραγματικά περιστατικά που δεν εκτέθηκαν στο ως άνω βούλευμα με ορισμένο και συγκεκριμένο τρόπο, παράτι προκύπτει πως έχουν λεπτομερώς αναφερθεί από τους ως άνω μάρτυρες, οι οποίοι ισχυρίζονται ότι οι δαπάνες αυτές (νοσοκομειακές) επιβάρυναν το δημόσιο έλλειμμα και χρέος του 2009 κατά παράβαση της μεθοδολογίας ESA95, κατά παράβαση του Ενωσιακού Δικαίου σε βάρος της Ελλάδας από τους κατηγορούμενους. Όπως προέκυψε από την κοινή απόφαση των Υπουργών Υγείας και Οικονομικών τον Αύγουστο 2010 (έχει κατατεθεί το σχετικό Δελτίο στον 8° Ειδικό Ανακριτή, βλ. σελ. 14-15 της κατάθεσης Νικολάου Στρόμπλου, αλλά και ενότητα IV.3.B του επικαιροποιημένου Συμπληρωματικού Υπομνήματος της Ζωής Γεωργαντά και του Νικολάου Λογαθέτη στον 8° Ειδικό Ανακριτή), τα ποσά που σφαρούσαν εκκρεμούντα χρέη Δημόσιων Νοσοκομείων, θα έπρεπε να μειωθούν κατά τα ποσά της έκπτωσης η οποία επιβαλλόταν στα ομόλογα, που εδίδοντο ως αντάλλαγμα στους προμηθευτές των φαρμάκων γ' αυτές τις εκκρεμαύσες υποχρεώσεις των ετών 2008 έως και 2009. Συγκεκριμένα, οι αντίστοιχες μειώσεις ήταν 12%- 14% για την αξία των

υποχρεώσεων του 2007, 20%-22% επί της αξίας των υποχρεώσεων του 2008, και 30%-32% για τις υποχρεώσεις του 2009. Όμως, αυτό δεν έγινε και τα ποσά που επιβάρυναν το δημόσιο χρέος και έλλειμμα βασίζονταν στην αξία των τιμολογίων που είχαν εκδώσει οι προμηθευτές των νασοκομείων και όχι στις πραγματικές πληρωμές που έγιναν. Αυτός ο χειρισμός αποτελεί παράβαση του ESA95, ήτοι της παρ. 3.05 (... οι χρήσεις προϊόντων αποτιμώνται σε τιμές αγοραστή...) και της παρ. 3.08 (... κατά την αγορά η τιμή αγοραστή είναι η τιμή που πληρώνει πραγματικά ο αγοραστής για τα προϊόντα μετά την αφαίρεση τυχόν εκπτώσεων εξαιρουμένων τόκων ή άλλων επιβαρύνσεων που προστίθενται λόγω της παροχής πίστωσης). Από την κοινή υπουργική απόφαση με τον πιο προφανή τρόπο αποδεικνύεται ότι το ποσό των 2.050.000,000 ευρώ είχε υποστεί έκπτωση ή περιείχε τόκους του μεγέθους 30%-32%. Η διόρθωση αυτή θα έπρεπε να είχε γίνει στην κοινοποίηση ΔΥΕ του Νοεμβρίου 2010, αλλά δεν έγινε. Επίσης, οι διορθώσεις λόγω μη-νόμιμων τιμολογίων δεν ενσωματώθηκαν στην ΔΥΕ Νοεμβρίου 2010. Στην περίπτωση αυτή σύμφωνα με τους μάρτυρες υπάρχει παραποίηση στατιστικής μεθοδολογίας (παραβίαση του ESA95) αλλά και των πρωταγενών στοιχείων, δηλαδή υπάρχει ψευδής βεβαίωση από τους κατηγορούμενους. Τα ως άνω αποδεικτικά στοιχεία, το ως άνω βούλευμα αγνόησε και δεν τα εξέτασε προκειμένου να αποφανθεί αν προκύπτουν σοβαρές ενδείξεις σε βάρος των κατηγορουμένων για την πράξη της ψευδούς βεβαίωσης. Δ)

ΑΠΟΡΡΗΘΕΥΜΕΝΟ
ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ
ΣΤΟΝ ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΗ

Σε σχέση με τα off market swaps και το swap της Goldman Sachs το ως άνω βούλευμα αγνόησε τελείως αποδεικτικά στοιχεία, που αναφέραν, ότι αυτό που συνέβη με ΔΥΕ Νοεμβρίου 2010, συνέβη κατ' εξαίρεση για την Ελλάδα όπου καταχωρήθηκε για πρώτη φορά τέτοιου είδους σουάπ στο δημόσιο χρέος και έλλειμμα της χώρας, αναδρομικά, και κατ' εξαίρεση (για την Ελλάδα) ανάμεσα σε όλα τα άλλα κράτη-μέλη της ΕΕ που είχαν συνάψει παρόμοια σουάπς (βλ. κατάθεση Νικολάου Στρόμπλου, σελ. 13-14, ανωμοτί κατάθεση Ζωής Γεωργαντά, σελ. 3, αλλά και ενότητα 1V.3.Ε του Επικαιροποιημένου Συμπληρωματικού Υπομνήματος της Ζωής Γεωργαντά και του Νικολάου Λαγοθέτη στον 8° Ειδικό Ανακριτή). Ειδικότερα στο ως άνω Επικαιροποιημένο Υπόμνημα προς τον 8° Ειδικό Ανακριτή αναγράφεται: «1V.3.Γ. Διόγκωση με το SWAP της Goldman Sachs επί πρωθυπουργίας κ. Σημίτη με 5,342 € δισεκ. λόγω αδιαπραγμάτευτης ένταξης στις δαπάνες του τομέα της γενικής κυβέρνησης κονδυλίου που αντιστοιχούσε σε τμήμα της αξίας του SWAP 2001 που δεν έπρεπε να καταχωρηθεί ούτε στο 2009, αλλά ούτε και σε προηγούμενα έτη Σημειώνεται ότι η μονοπρόσωπη ΕΛ.ΣΤΑΤ επιβάρυνε το δημόσιο χρέος με 21 δισεκατ. ευρώ ποσά που κατένειμε αυθαίρετα και εγκληματικά, σε τέσσερα έτη, 2006, 2007, 2008 και 2009, που, όπως φαίνεται από τα γεγονότα, ήταν αποτέλεσμα τυφλής αποδοχής της πρότασης της Κομισιόν και της Eurostat για την αναδρομική επιβάρυνση του δημοσίου χρέους με κονδύλι του 2001 που έγινε κατ' εξαίρεση ΜΟΝΟΝ». Επίσης, στην κατάθεσή του στον ίδιο

Ειδικό Ανακριτή, ο μάρτυρας Εμμανουήλ Κοντοπουράκης καταθέτει σχετικά : «Κατά την διάρκεια της θητείας μου, δεν θυμάμαι ποτέ να ανέκυψε ζήτημα που αφορούσε σε swar.» (σελ. 5) Ο μάρτυρας Νικόλαος Στρόμπλος λέει στην κατάθεσή του: «Εξ όσων γνωρίζω το πρωτόκολλο 12 που είναι συνημμένο στη συνθήκη του Μάαστριχτ εξαιρεί από το χρέος που δηλώνεται στα πλαίσια ΔΥΕ όλα τα χρηματοοικονομικά παράγωγα. ... Γνωρίζω ότι κατά το διάστημα 21 έως 30 Αυγούστου 2010 ο κ. Μαραβελάκης (υπάλληλος του ΓΑΚ που διέθετε εμπειρία στα σουόπς) απέστειλε email στη Eurostat που αφορούσε το swar της Goldman Sachs και στο οποίο πρότεινε ένα εντελώς διαφορετικό χειρισμό από αυτόν που τελικά ακολουθήθηκε από την ΕΛ.ΣΤΑΤ.» Συνεπώς, εν προκειμένω αγνοήθηκαν από το προσβαλλόμενο βούλευμα τα ως άνω αποδεικτικά στοιχεία, ως προς τα αναφερόμενα σε αυτά πραγματικά περιστατικά και την αξιολόγηση τους. Ε) Συμπερασματικά, από όσα παραπάνω αναφέρθηκαν, σε συνδυασμό και με τα ως άνω αναφερόμενα υπό στοιχ. IV, αφενός αγνοήθηκε σχεδόν ολοσχερώς το εμπόρσιμο αποδεικτικό υλικό, που συνελέγη κατά τη διενέργεια της περαιτέρω κύριας ανάκρισης, αφετέρου παρερμηνεύτηκε το εμπόρσιμο υλικό που είχε προηγουμένως συλλεγεί, αφού τα ως άνω βούλευμα δέχθηκε, πως με το αποδεικτικό αυτό υλικό αμφισβητήθηκε η «εφαρμοστέα στατιστική μεθοδολογία» και όχι τα «στατιστικά μεγέθη», ενώ το αληθές είναι ότι και τα δύο αμφισβητήθηκαν και το βούλευμα έπρεπε να λάβει και επί των δύο αυτών θέση. Το ως άνω βούλευμα αναφέρει ότι η

ΑΠΟΡΡΙΦΘΗΚΕ
η κατάθεση

ορθότητα των στατιστικών μεθόδων είναι προϊόν σειράς εκτιμητικών κρίσεων και ότι οι συνακόλουθοι αυτών των εκτιμητικών κρίσεων υπολογισμοί δεν αμφισβητήθηκαν. Οι υπολογισμοί των επίσημων στατιστικών σε καμία περίπτωση δεν είναι προϊόντα κάποιων αδίστακτων κρίσεων, αλλά είναι προϊόντα επιστημονικών υπολογισμών που βασίζονται στην κατάλληλη στατιστική και εθνικολογιστική επεξεργασία των στατιστικών στοιχείων όπως αυτά ορίζονται στο Ενωσιακό Δίκαιο (Κανονισμό ΕΚ 2223/1996 που περιλαμβάνει το ESA95, συγκεκριμένες Ευρωπαϊκές και Διεθνείς Οδηγίες, Κανονισμούς ποιότητας, κλπ.) και η στατιστική μεθοδολογία δεν μια απλή λέξη, αλλά σοβαρός επιστημονικός κλάδος που απαιτεί εξειδικευμένες σπουδές και τεράστια πρακτική εμπειρία. Άλλωστε, η ορθότητα των στατιστικών μεθόδων, που υιοθετήθηκαν από τους κατηγορούμενους, αμφισβητήθηκαν έντονα από τους βασικούς μάρτυρες Ζωή Γεωργαντά, Στατιστικό Επιστήμονα, Καθηγήτρια του Πανεπιστημίου Μακεδονίας και πρώην Μέλος του ΔΣ της ΕΛ.ΣΤΑΤ, Νικόλαο Λογοθέτη, Στατιστικό Επιστήμονα και πρώην Αντιπρόεδρο της ΕΛ.ΣΤΑΤ, Ερμανουήλ Κοντοπυράκη, Καθηγητή Στατιστικής στο Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης και πρώην ΓΓ της Στατιστικής Υπηρεσίας, πριν δημιουργηθεί η ΕΛ.ΣΤΑΤ, Νικόλαο Στρόμπλο, υπηρεσιακό στέλεχος της ΕΛ.ΣΤΑΤ επί σειρά ετών και Διευθυντή Εθνικών Λογαριασμών, ο οποίος απομακρύνθηκε αμέσως μετά την αμφισβήτηση, που εξέφρασε όχι μόνον κατά των μεθόδων αλλά και των λανθασμένων στοιχείων, που χρησιμοποιήσαν οι

κατηγορούμενοι, για να φθάσουν στο δημόσιο έλλειμμα του 2009 ως 15,4% επί του ΑΕΠ. Όσον αφορά το σκεπτικό του ως άνω βουλευμάτος περί του ότι : «Κανένας από τους μάρτυρες που εξετάστηκαν (ενόρκως ή ανωμοτί) δεν αποδίδει δόλια προαίρεση στους κατηγορούμενους σχετικά με την αποστολή των ανωτέρω στατιστικών στοιχείων προς την EUROSTAT. Χαρακτηριστικό είναι ...οι καταθέσεις της Ζωής Γεωργαντά, που δεν αποδίδει δόλο στους κατηγορούμενους ... αλλά «εγκληματική αμέλεια»(βλ. σελ. 2η του 63ου φύλλου του) δέον να λεχθεί, πως αν οι κατηγορούμενοι τέλεσαν το έγκλημα της ψευδούς βεβαίωσης θα κριθεί με βάση το όλο περιεχόμενο των καταθέσεων των ως άνω μαρτύρων κα: όχι, όπως κάνει το προσαλλόμενο βούλευμα με βάση τη φράση « εγκληματική αμέλεια», από την οποία αξιολογεί μόνο τη λέξη «αμέλεια», παραβλέποντας, μάλιστα ότι οι λέξεις «εγκληματική αμέλεια» αναφέρονται από τη μάρτυρα Ζωή Γεωργαντά, μη έχουσα νομικές γνώσεις και μη γνωρίζουσα τη στενή νομική έννοια της «αμέλειας». Επιπρόσθετα, όσον αφορά στην παράνομη βλάβη άλλου και συνολική ζημία του Ελληνικού κράτους ως φορολογικού υποχρέου για την κάλυψη του αυξημένου χρέους με νέο κρατικό δανεισμό και πληρωμής μη αναγκαίων υψηλών τόκων λόγω τήρησης της διαδικασίας του υπερβολικού δημοσίου ελλείμματος, στο Επικαιροποιημένο Συμπληρωματικό Υπόμνημά στον 8° Ειδικό Ανακριτή οι Ζωή Γεωργαντά και Νικόλαος Λογοθέτης έχουν υπολογίσει ειδικά και συγκεκριμένα το ύψος της ζημίας, που υπέστη το Ελληνικό Κράτος όπως στον σχετικό πίνακα :

ΑΠΟΡΡΙΘΗΚΕ
Ο ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ

Σελίδα Β1 της 1331/2016 πεινικής απόφασης του Αρχείου Πάου

Σύνολο Ζημίας του Ελληνικού Δημοσίου
Περιγραφή Ποσό σε δισεκατ. ευρώ
Χρεολύσια μακροχρόνιου υπερδανεισμού 119,580
Τόκοι μακροχρόνιου υπερδανεισμού 4,800
Χρεολύσια βραχυχρόνιου υπερδανεισμού 48,200
Τόκοι βραχυχρόνιου δανεισμού 0,770
Κούρεμα Αποθεματικών Ασφαλιστικών Ταμείων 18,920
Κούρεμα Πανεπιστημιακών Αποθεματικών
Πανεπιστημίων 0,979

Διαφυγόντα έσοδα 18,696

ΣΥΝΟΛΟ 209,945 ή 210

Η αναλυτική θεμελίωση των υπολογισμών κατ' αυτούς έχει κατατεθεί με όλα τα σχετικά παραστατικά κατά την προκαταρκτική και κυρία ανάκριση ενόρκως και ανωμοτί στον 8^ο Ειδικό Ανακριτή, που διεκπεραίωσε την περαιτέρω κυρία ανάκριση. Αναφέρεται δε ασφαλμένα στο βούλευμα 1149/2014, πρώτη σελίδα 60ου φύλλου, ότι η Ζωή Γεωργαντά αποτίμησε τη βλάβη του Ελληνικού Δημοσίου στο ύψος των 27,914 δις, ευρώ. Το ποσό αυτό είναι η κατ' αυτήν ψευδής διόγκωση του δημοσίου χρέους του 2009 που ασφαλμένα θεωρήθηκε ως η ζημία, η οποία (ζημία) ανέρχεται σε 209,945 δισεκ. ευρώ, όπως φαίνεται στον παραπάνω πίνακα. Τέλος, όσον αφορά το σκεπτικό του ως άνω βουλεύματος με την ακόλουθη επισήμανση: «... τα έτη 2004-2010 η EUROSTAT εξέφραζε διαρκώς επιφυλάξεις για την πιστότητα των δημοσιονομικών στοιχείων της Ελλάδας, ενώ δεν διατύπωσε καμιά επιφύλαξη για την τελευταία αναθεωρημένη αποστολή προς αυτή από την ΕΛ.ΣΤΑΤ για

τα κατατιθέμενα ελληνικά στατιστικά στοιχεία» (βλ. 2η σελ του 63ου φύλλου του). οι μη επιφυλάξεις της Eurostat δεν έχουν κατά τους ως άνω μάρτυρες νομική βάση καθόσον στην περίπτωση αυτή η Eurostat δεν εκφράζει κρίση, απλώς αποδέχεται την βεβαίωση/πιστοποίηση της μονοπρόσωπης ΕΛ.ΣΤΑΤ. Αυτό επιβεβαιώνεται και στην απόφαση 2497/2013 του ΣτΕ, το οποία απορρίπτει την μη επιφύλαξη της Eurostat για την ένταξη του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών στην Γενική Κυβέρνηση. Στ) Το προσαλλόμενο βούλευμα με τις ως άνω παραδοχές του, παραβίασε ευθέως και εκ πλαγίου τις ουσιαστικές ποινικές διατάξεις του εγκλήματος της ψευδούς βεβαίωσης, με αποτέλεσμα την ίδρυση του λόγου αναιρέσης της εσφαλμένης εφαρμογής ευθέως και εκ πλαγίου ουσιαστικής ποινικής διάταξης, καθότι με σκεπτικό ασαφές και άριστα κατέληξε στη μη υπαγωγή στις διατάξεις αυτές πραγματικών περιστατικών (γεγονότων), τα οποία θεωρεί ότι αποτελούν αξιολογικές κρίσεις. Το αποτέλεσμα της στατιστικής μεθόδου με την οποία στη ΔΥΕ Νοεμβρίου 2010, που το στοιχεία της απεστάλησαν στην EUROSTAT, οι κατηγορούμενοι, κατέταξαν τα στατιστικά στοιχεία, που ανωτέρω αναφέρθηκαν, δεν αποτελούν αξιολογικές κρίσεις αλλά πραγματικά περιστατικά, αφού με τη συγκεκριμένη ταξινόμηση και παράθεση των στοιχείων προδιέγραψαν και το αποτέλεσμα, ήτοι ο ύψος του ελλείμματος και του χρέους. Σύμφωνα, με όσα παραπάνω υπό στοιχ. IV αναφέρθηκαν, τα συμπεράσματα, στα οποία προβαίνει ο υπάλληλος μετά τη συλλογή και επεξεργασία «γεγονότων» (πραγματικών περιστατικών) είναι και αυτά «γεγονότα» και όχι αξιολογικές

ΕΦΩΡΗΣΗΚΕ
Ο Εισπαιτής

κρίσεις, όπως εν προκειμένω εσφαλμένα έκρινε το προσβαλλόμενο βούλευμα. Τέλος, το προσβαλλόμενο βούλευμα δεν έχει την ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, με αποτέλεσμα την ίδρυση του σχετικού λόγου αναίρεσης, αφού έχει παντελώς αγνοήσει εισφερθέντα κατά την προκαταρκτική εξέταση, κύρια ανάκριση και κυρίως την περαιτέρω κύρια ανάκριση αποδεικτικά στοιχεία και έχει κάνει επιλεκτική χρήση αποδεικτικών στοιχείων σε σχέση με τις παραδοχές του σχετικά και με την πλήρωση της αντικειμενικής και την υποκειμενικής υπόστασης του ως άνω εγκλήματος. Πρέπει, συνεπώς, το βούλευμα αυτό να αναιρεθεί εν μέρει και μόνο ως προς το ότι το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών απεφάνθη να μη γίνει κατηγορία κατά των κατηγορουμένων : 1) Ανδρέα ΓΕΩΡΓΙΟΥ του Βασιλείου, κατοίκου Αθηνών (οδός Πειραιώς αρ. 46 και Επονητών), 2) Κωνσταντίνου ΜΟΛΦΕΤΑ του Βαλεντίνου, κατοίκου Αθηνών (οδός Φυλασίων αρ. 13) και 3) Αθανασίας ΞΕΝΑΚΗ του Θεοδώρου, κατοίκου Παλαιού Φαλήρου Αττικής (οδός Αγ. Αλεξάνδρου αρ. 77) για ψευδή βεβαίωση κατά συναυτουργία σε βάρος του Δημοσίου, υπό την ιδιαζόντως επιβαρυντική περίπτωση της ιδιαίτερας μεγάλης αξίας του αντικειμένου του εγκλήματος (άρθρα 13^ο, 45, 242 § 3-1, 283 Α, Π.Κ. σε συνδ. με άρθρ. 1 Ν. 1608/1950) και σύμφωνα με το άρθρο 485 Κ.Π.Δ. και κατ' ανάλογη εφαρμογή των άρθρων 518 - 519 Κ.Π.Δ., να παραπεμφθεί η υπόθεση για νέα κρίση στο ίδιο Συμβούλιο Εφετών, που θα συγκρατηθεί από άλλους δικαστές, εκτός από εκείνους που ήδη συμμετείχαν. Υστερα από αυτά συντάχθηκε η έκθεση αυτή αναίρεσεως, η οποία,

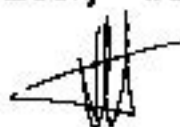
αφού αναγνώσθηκε και βεβαιώθηκε, υπογράφεται όπως ακολουθεί: ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ Προτείνουμε: Να γίνει δεκτή η με αριθ. 37/14.9.2015 αίτηση αναιρέσεως, την οποία ασκήσαμε κατά του με αριθ. 1149/2015 βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών και να αναιρεθεί εν μέρει κατά τα ως άνω διαλαμβανόμενα το βούλευμα αυτό και να παραπεμφθεί η υπόθεση για νέα κρίση, στο ίδιο Συμβούλιο, συγκροτούμενο από άλλους δικαστές, εκτός εκείνων που εξέδωσαν το προσβαλλόμενο βούλευμα. Η αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου Ξένη Δημητρίου – Βασιλοπούλου.

Αφού άκουσε την Αντεισαγγελέα, που αναφέρθηκε στην παραπάνω εισαγγελική πρόταση και έπειτα αποχώρησε.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά το άρθρο 483 παρ. 3 του Κ.Ποιν.Δ., όπως αντικαταστάθηκε από την παρ. 2 του άρθρου 25 του Ν. 3904/2010, ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου μπορεί να ζητήσει την ανίρεση οποιουδήποτε βουλεύματος, με σχετική δήλωση στο γραμματέα του Αρείου Πάγου, μέσα στην προθεσμία που ορίζεται από το άρθρο 479, το δεύτερο εδάφιο του οποίου εφαρμόζεται και σε αυτή την περίπτωση, δηλαδή μέσα σε προθεσμία τριάντα ημερών από την έκδοσή του (άρθρο 306), για τους αναφερόμενους στο άρθρο 484 του ίδιου Κώδικα λόγους, μεταξύ των οποίων είναι και η έλλειψη της από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του Κ.Ποιν.Δ. απαιτούμενης ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας και η εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διατάξεως. Το δικαίωμα δε τούτο του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, δεν αποκλείεται από το άρθρο 308 παρ.1 εδ. γ' και δ' του Κ.Ποιν.Δ., όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 15 του Ν. 3904/2010, κατά το οποίο, τα Συμβούλια Εφετών στις περιπτώσεις που έχει ασκηθεί ποινική δίωξη για τις

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ

αναφερόμενες στο άρθρο 1 του Ν. 1608/1950 αξιόποινες πράξεις, αποφασίζει αμετακλήτως, καθόσον ο όρος «αμετακλήτως» στην ως άνω περίπτωση του άρθρου 308 παρ.1 εδ. γ' και δ' Κ.Ποιν.Δ., δεν περιορίζει την αναιρετική δικαιοδοσία του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, ήτοι το δικαίωμά του για την άσκηση αναίρεσης κατά του παραπάνω βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών. Και τούτα γιατί ναι μεν σκοπός της παραπάνω διάταξης είναι η επιτάχυνση της διαδικασίας των δικαστικών συμβουλίων επί των παραπάνω υποθέσεων που αφορούν τη διαχείριση δημόσιου χρήματος και η θέσπιση αμετακλήτου κρίσεως του Συμβουλίου Εφετών, είτε αυτή αναφέρεται σε παραπεμπτικά είτε σε απαλλακτικό βούλευμα, όμως κατά το άρθρο 483 παρ. 3 του Κ.Ποιν.Δ. που προαναφέρθηκε, ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου μπορεί να ζητήσει την αναίρεση οποιουδήποτε βουλεύματος και έτσι με τη διάταξη αυτή, παρέχεται η δυνατότητα στον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου να ασκήσει αναίρεση κατά παντός βουλεύματος, οσάκις κρίνεται αναγκαίο, προκειμένου να διορθωθούν νομικά σφάλματα, τα οποία επηρεάζουν τη νομολογική πρακτική και θίγουν ανεπανόρθωτα τα συμφέροντα τρίτων ή το πρόσωπο στα οποία αποδίδεται η τέλεση αξιόποινου πράξεως. Η δυνατότητα αυτή του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου υφίσταται και αν ακόμη το προσβαλλόμενο βούλευμα είναι αμετάκλητο για τους διαδικούς. Το δικαίωμα αυτό του εισαγγελέα του Αρείου Πάγου να ζητεί την αναίρεση οποιουδήποτε βουλεύματος, ακόμη και εκείνου κατά του οποίου δεν παρέχεται από τον Κ.Ποιν.Δ. αντίστοιχο δικαίωμα στον κατηγορούμενο, αιτιολογείται, διότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 88 παρ. 1 του Συντάγματος, ο Εισαγγελέας είναι ισόβιος δικαστικός λειτουργός και με την ιδιότητά του αυτή ασκεί εξουσία, δηλαδή λειτουργεί ως αμερόληπτα όργανο της δικαιοσύνης που βοηθά το δικαστή στη διάγνωση της αλήθειας και την απονομή του

Σελίδα 66 της 1331/2016 ποινικής απόφασης του Αρείου Πάγου

δικαίου και δεν εξομοιώνεται ούτε ταυτίζεται με το διάδικο, σε κάθε δε περίπτωση δεν θεωρείται αντίδικος του κατηγορουμένου (βλ. Ολομ. Α.Π. 3/2014). Στην προκειμένη περίπτωση, το προσβαλλόμενο υπ' αριθμ. 1149/2015 βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, εκδόθηκε στις 14-7-2015 και η Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου άσκησε στις 14-9-2015, με δήλωσή της στο γραμματέα του Αρείου Πάγου, την κρινόμενη αναίρεση, για την οποία συντάχθηκε η υπ' αριθμ. 37/14-9-2015 έκθεση αναίρέσεως. Η αναίρεση αυτή, ενόψει του ότι σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 473 παρ. 4 του Κ.Ποιν.Δ. οι προθεσμίες για την άσκηση ενδίκων μέσων κατά βουλευμάτων και αποφάσεων αναστέλλονται κατά το χρονικό διάστημα από 1ης έως 31ης Αυγούστου, έχει ασκηθεί από την δικαιούμενη προς τούτο Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου νομότυπα και εμπρόθεσμα, είναι παραδεκτή και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω.

Από το άρθρο 242 παρ. 1 και 3 του Π.Κ., όπως η παρ. 3 συμπληρώθηκε με τα άρθρα 1 παρ. 7β του Ν. 2408/1998 και 14 παρ. 6 του Ν. 2721/1999 και προ της τροποποίησής από το άρθρο 25 του Ν. 4055/2012, ορίζονται τα εξής: «1. Υπάλληλος που στα καθήκοντά του ανάγεται η έκδοση ή η σύνταξη δημόσιων εγγράφων, αν σε τέτοια έγγραφα βεβαιώνει με πρόθεση ψευδώς περιστατικά που μπορεί να έχει έννομες συνέπειες, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους». Και «3. Αν όμως ο υπαίτιος κάποιας από τις πράξεις της παρ. 1 και 2 είχε σκοπό να προσπαρίσει στον εαυτό του ή σε άλλον αθέμιτο όφελος ή να βλάψει παράνομα άλλον, επιβάλλεται κάθειρξη, εάν το συνολικό όφελος ή η συνολική βλάβη υπερβαίνουν το ποσό των 25.000.000 δραχμών» (ήδη 73.000 ευρώ). Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 εδ. α' του Ν. 1608/1950 (για τους καταχραστές του Δημοσίου κ.λπ.), όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 4 παρ. 5 του Ν. 1738/1987

ΕΞΕΦΗΘΗΚΕ
Ο ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ
ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΗΣ
ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

και τροποποιήθηκε με τα άρθρα 2 του Ν. 1877/1990, κατον ένοχο των αδικημάτων που προβλέπονται στα άρθρα .. (μεταξύ άλλων) και 242 του Π.Κ., εφόσον αυτά στρέφονται κατά του Δημοσίου ή Ν.Π.Δ.Δ. κ.λπ., και το όφελος που πέτυχε ή επιδίωξε ο δράστης ή η ζημία που προξενήθηκε ή απωσδήποτε απειλήθηκε στο Δημόσιο ή στα πιο πάνω νομικά πρόσωπα, υπερβαίνει το ποσό των 5.000.000 δραχμών και ήδη από το 1996, δυνάμει του άρθρου 4 παρ.3 εδ. α του Ν. 2408/1996, το ποσό των 50.000.000 δραχμών και κατ' εφαρμογή της διατάξεως του άρθρου 5 περ. 7 του Ν. 2943/2001 το ποσό των 150.000 ευρώ, επιβάλλεται η ποινή της κάθειρξης και αν συντρέχουν ιδιαίζόντως επιβαρυντικές περιστάσεις, ιδίως αν ο ένοχος εξακολούθησε επί μακρό χρόνο την εκτέλεση του εγκλήματος ή το αντικείμενό του είναι ιδιαίτερα μεγάλης αξίας, επιβάλλεται η ποινή της ισόβιας κάθειρξης». Από την ως άνω κύρια διάταξη του άρθρου 242 παρ. 1 του Π.Κ. προκύπτει ότι για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της ψευδούς βεβαιώσεως (διανοητικής πλαστογραφίας), το οποίο είναι γνήσιο ιδιαίτερο έγκλημα, απαιτείται, αντικειμενικά: α) ο δράστης (αυτουργός) να είναι υπάλληλος κατά την έννοια των άρθρων 13 εδ. α' και 283Α του Π.Κ., αρμόδιος καθ' ύλην και κατά τόπο για τη σύνταξη ή την έκδοση του εγγράφου και να ενεργεί μέσα στα πλαίσια της υπηρεσίας που του έχει ανατεθεί, ή και υπάλληλας μη αρμόδιας, όταν οποίον όμως το έγγραφο είναι εμπιστευμένο ή προσιτό ως εκ της υπηρεσίας του, β) έγγραφο κατά την έννοια του άρθρου 13 εδ. γ' του Π.Κ. Η έννοια του δημοσίου εγγράφου δεν προσδιορίζεται σε διάταξη του Π.Κ., γι' αυτό έχει εφαρμογή και στο ποινικό δικαιο το άρθρο 438 του Κ.Πολ.Δ., κατά την έννοια του οποίου δημόσιο έγγραφο είναι αυτό που συντάχθηκε από αρμόδιο καθ' ύλην και κατά τόπο για τη σύνταξη ή την έκδοση του εγγράφου δημόσιο υπάλληλο ή λειτουργό και προορίζεται για εξωτερική

κυκλοφορία προς πλήρη απόδειξη κάθε γεγονότος που βεβαιώνεται με αυτό έναντι πάντων, το οποίο έχει πλήρη αποδεικτική δύναμη για ότι βεβαιώνεται στο περιεχόμενό του και γ) βεβαίωση στο έγγραφο αυτό ψευδούς περιστατικού, το οποίο μπορεί να έχει έννομες συνέπειες. Έννομες συνέπειες υπάρχουν όταν το έγγραφο έχει τη νομική δυνατότητα να αποδεικνύει τη γένεση, ύπαρξη, διατήρηση, αλλοίωση ή απώλεια ενός δικαιώματος ή έννομης σχέσης ή κατάστασης, δημόσιας ή ιδιωτικής φύσεως, ανεξαρτήτως αν οι ίδιες έννομες συνέπειες θα μπορούσαν να επέλθουν με τη βεβαίωση στο έγγραφο της πραγματικής καταστάσεως. Υποκειμενικά απαιτείται δόλος, ο οποίος συνίσταται στη γνώση του δράστη, έστω και με την έννοια του ενδεχόμενου δόλου, ότι ενεργεί υπό την ιδιότητα του υπαλλήλου εντός της καθ' ύλην και κατά τόπο αρμοδιότητάς του και ότι το βεβαιούμενο γεγονός είναι ψευδές και στη θέληση ή αποδοχή του δράστη να βεβαιώσει το ψευδές περιστατικό που μπορεί να έχει έννομες συνέπειες. Τα βεβαιούμενα περιστατικά πρέπει να είναι αντικειμενικά ψευδές, πράγμα που συμβαίνει, όταν δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, είτε δηλαδή το αναφερόμενο στο έγγραφο περιστατικό δεν είναι αληθινά, είτε δεν αναφέρεται σε αυτά αληθινά περιστατικά τα οποία έπρεπε να αναφερθεί. Ως περιστατικό νοείται το γεγονός που ανάγεται στο παρελθόν ή στο παρόν και μπορεί να αποδειχθεί, αφού εκείνα τα οποία δεν συνέβη δεν μπορεί να αποδειχθεί και ως εκ τούτου ούτε να βεβαιωθεί. Δεν αρκεί στο έγγραφο απλώς να εκφέρονται αξιολογικές κρίσεις ή γνώμες ή εκτιμήσεις ή νομικοί συλλογισμοί ή ισχυρισμοί, έστω και αν αυτοί έχουν έννομες συνέπειες, εκτός αν υπό τον τύπο της εκφράσεως κρίσης, γνώμης, εκτίμησης ή ισχυρισμού υποκρύπτεται βεβαίωση πραγματικού περιστατικού, δηλαδή γεγονός αναγομένου στο παρελθόν ή στο παρόν δυναμένου να αποδειχθεί. Το

ΟΠΕΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ

περιστατικό αποδεικνύει τη γένεση, ύπαρξη, διατήρηση, μεταβολή (αλλοίωση) ή απόσβεση ενός δικαιώματος ή μιας έννομης σχέσεως δημόσιας ή ιδιωτικής ή μιας καταστάσεως. Ψευδές είναι το περιστατικό όταν δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα και ειδικότερα όταν βεβαιώνεται στο έγγραφο περιστατικό το οποίο δεν είναι αληθές ή αποκρύπτεται από αυτό αληθές περιστατικό. Τέτοιο περιστατικό (γεγονός), που αποδεικνύει την ύπαρξη μιας καταστάσεως και συγκεκριμένα της οικονομικής καταστάσεως μιας χώρας και που ανάγεται στο παρελθόν ή το παρόν και μπορεί να αποδειχθεί, αποτελεί και το ετήσιο δημοσιονομικό έλλειμα χώρας της ευρωπαϊκής ένωσης, το οποίο είναι η διαφορά μεταξύ του χρέους του έτους αυτού και του χρέους του προηγούμενου έτους, δηλαδή των συσσωρευμένων δια μέσου του χρόνου δημοσίων ελλειμάτων, τουτέστιν των διαφορών μεταξύ εσόδων και δαπανών του Κράτους και εξευρίσκεται με συγκεκριμένους κανόνες του ευρωπαϊκού δικαίου που ισχύουν για όλες τις ευρωπαϊκές χώρες και ανάγεται σε ποσοστό επί τοις % επί του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος (Α.Ε.Π.) της χώρας. Το ετήσιο δημοσιονομικό έλλειμα μιας ευρωπαϊκής χώρας, όπως είναι η Ελλάδα, αφού αποτελεί τη διαφορά του χρέους της χώρας του έτους αυτού και του χρέους της χώρας του προηγούμενου έτους, δεν αποτελεί κρίση και εκτίμηση των αρμοδίων υπαλλήλων, αλλά πραγματικό γεγονός (περιστατικό) που ανάγεται στο παρελθόν ή στο παρόν και εξευρίσκεται και αποδεικνύεται με την εφαρμογή των ισχυόντων προς τούτο κανόνων του ευρωπαϊκού δικαίου. Κατά συνέπεια διόγκωση ή ελάττωση αυτού με οποιοδήποτε τρόπο, είτε με χρήση ψευδών στατιστικών δεδομένων, είτε με παραβίαση των κανόνων του ευρωπαϊκού δικαίου ως προς τα κονδύλια που πρέπει να υπολογισθούν για να εξευρεθεί το ύψος του και βεβαίωση των αρμοδίων προς τούτο υπαλλήλων σε δημόσιο έγγραφο ότι αυτό

ανέρχεται σε μεγαλύτερο ή μικρότερο ύψος από το πραγματικό, αποτελεί ψευδή βεβαίωση περιστατικού (γεγονότος) από μέρους των αρμοδίων υπαλλήλων. Εξάλλου, κατά το άρθρο 484 παρ. 1 στοιχ. β' του Κ.Ποιν.Δ. λόγο αναιρέσεως του βουλεύματος αποτελεί και η εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διατάξεως. Εσφαλμένη ερμηνεία υπάρχει όταν το δικαστικό συμβούλιο αποδίδει στη διάταξη του νόμου διαφορετική έννοια από εκείνη που πραγματικά έχει και εσφαλμένη είναι η εφαρμογή της διάταξης του νόμου, όταν το δικαστικό συμβούλιο δεν υπήγαγε ορθά τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία δέχθηκε ότι προέκυψαν, στην αληθή έννοια της διατάξεως του νόμου, αλλά και όταν η σχετική διάταξη παραβιάσθηκε εκ πλαγίου, διότι έχουν εμφιλοχωρήσει στο πόρισμα του βουλεύματος του δικαστικού συμβουλίου ασάφειες, ελλείψεις, αντιφάσεις ή λογικά κενά, με αποτέλεσμα να καθίσταται ανέφικτος ο έλεγχος από τον Άρειο Πάγο της ορθής ή μη εφαρμογής του νόμου, οπότε το βούλευμα του δικαστικού συμβουλίου στερείται νομίμου βάσεως.

Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από το προσβαλλόμενο υπ' αριθμ. 1149/2015 βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, τούτο δέχθηκε ότι η από κοινού βεβαίωση από μέρους των κατηγορουμένων υπαλλήλων, κατά την έννοια των άρθρων 13 περ. α' και 263Α του Π.Κ., στα πλαίσια της αρμοδιότητάς τους ως Προέδρου της Ανεξάρτητης Διοικητικής Αρχής με την επωνυμία «Ελληνική Στατιστική Αρχή» (ΕΛ.ΣΤΑΤ) του πρώτου και ως προϊσταμένων των αρμόδιων υπηρεσιών της ΕΛ.ΣΤΑΤ. και δη της Διεύθυνσης Εθνικών Λογαριασμών και της Διεύθυνσης Στατιστικών Έρευνών της εν λόγω αρχής του δεύτερου και της τρίτης, αντιστοίχως, ότι το δημοσιονομικό έλλειμα της χώρας και συγκεκριμένα το οριστικό έλλειμα της «Γενικής Κυβέρνησης» της χώρας ανερχόταν κατά το έτος 2009 σε ποσοστό 15,4 %

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΟΡΙΣΤΙΚΑ

Συμπλάγ

AA

ES

Ο Α.Ε.Π. και μετά από επανακαθορισμό του Α.Ε.Π. σε 153% του Α.Ε.Π., αποτελούσε όχι βεβαίωση περιστατικού (γεγονότος), αλλά αξιολογική κρίση και εκτίμηση, ελεγχόμενη μόνον ως προς την ορθότητά της ή μη και γούτο διότι δεν προέκυψε ότι η αξιολόγηση αυτή στηρίχθηκε σε αναληθή στατιστικά μεγέθη. Ακολούθως δε, αφού δηλαδή δέχθηκε ότι η κατά τα ανωτέρω βεβαίωση του δημοσιονομικού ελλείματος της Ελλάδας για το έτος 2009 δεν αποτελούσε πραγματικό περιστατικό (γεγονός) αλλά αξιολογική κρίση και εκτίμηση, χωρίς να ερευνήσει αν το ως άνω βεβαιωθέν εγγράφως από τους κατηγορουμένους έλλειμα της χώρας ήταν πραγματικό ή αν είχε διογκωθεί σκόπιμα με παραβίαση των κανόνων του ευρωπαϊκού δικαίου με βάση τους οποίους προσδιορίζεται, έκρινε ότι δεν στοιχειοθετείται το έγκλημα (κακούργημα) της κατά συναιτουργία ψευδούς βεβαιώσεως σε βάρος του δημοσίου υπό την ιδιαζόντως επιβαρυντική περίπτωση της ιδιαίτερως μεγάλης αξίας του αντικειμένου του εγκλήματος, για το οποίο διώχθηκαν οι κατηγορούμενοι και αποφάνθηκε να μη γίνει κατηγορία κατά των κατηγορουμένων για το ως άνω έγκλημα. Έτσι όμως, με αυτά που δέχθηκε το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών με το προσβαλλόμενο βούλευμά του, ανεξάρτητα από το ότι η αιτιολογία του είναι ασαφής και ελλιπής ως προς το αν το ως άνω δημοσιονομικό έλλειμα ήταν το πραγματικό ή αν είχε διογκωθεί από μέρους των κατηγορουμένων με παραβίαση των κανόνων του ευρωπαϊκού δικαίου με βάση τους οποίους προσδιορίζεται, πρωτίστως προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία της έννοιας του όρου «περιστατικό» της ουσιαστικής ποινικής διατάξεως του άρθρου 242 παρ. 1 του Π.Κ. και συνακόλουθα και σε εσφαλμένη εφαρμογή της με το να δεχθεί ότι το δημοσιονομικό έλλειμα της Ελλάδας για το έτος 2009 δεν είναι πραγματικό περιστατικό (γεγονός), αλλά αξιολογική κρίση που δεν εμπίπτει στην έννοια του γεγονότος (περιστατικού) της ως

άνω ποινικής διατάξεως, δηλαδή του γεγονότος που ανάγεται στο παρελθόν, εξευρίσκεται και αποδεικνύεται με την εφαρμογή των ισχυόντων προς τούτο κανόνων του ευρωπαϊκού δικαίου και μπορεί να αποδειχθεί.

Επομένως, ενόψει τούτων, ο από το άρθρο 484 παρ. 1 στοιχ. β' του Κ.Ποιν.Δ. λόγος της κρινόμενης αναιρέσεως της Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, που πλήττει το προσβαλλόμενο βούλευμα για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή της ουσιαστικής ποινικής διατάξεως του άρθρου 242 παρ. 1 του Π.Κ. ως προς το έγκλημα της κατά συναυτουργία ψευδούς βεβαιώσεως σε βάρος του δημοσίου υπό την ιδιαζόντως επιβαρυντική περίσταση της ιδιαίτερας μεγάλης αξίας του αντικειμένου του εγκλήματος για το οποίο αποφάνθηκε να μη γίνει κατηγορία, πρέπει να γίνει δεκτός ως βάσιμος, παρελκούσης δε της έρευνας του άλλου λόγου της κρινόμενης αναιρέσεως από το άρθρο 484 παρ. 1 στοιχ. ε' του Κ.Ποιν.Δ. περί ελλείψεως στο προσβαλλόμενο βούλευμα της ειδικής αιτιολογίας που επιβάλλει τα άρθρα 139 του ίδιου Κώδικα, ως καλυπτομένου του λόγου τούτου από την αναιρετική εμπέλευση του ως άνω πρώτου λόγου της κρινόμενης αναιρέσεως, πρέπει να γίνει δεκτή η κρινόμενη αναίρεση, να αναιρεθεί το προσβαλλόμενο βούλευμα κατά το μέρος που προσβάλλεται με την αναίρεση και συγκεκριμένα μόνον κατά το μέρος που αποφάνθηκε να μη γίνει κατηγορία κατά των κατηγορουμένων 1) Ανδρέα ΓΕΩΡΓΙΟΥ του Βασιλείου, κατοίκου Αθηνών (οδός Πειραιώς αρ. 48 και Επονιτών), 2) Κωνσταντίνου ΜΟΛΦΕΤΑ του Βαλεντίνου, κατοίκου Αθηνών (οδός Φυλασίων αρ. 13) και 3) Αθανασίας ΞΕΝΑΚΗ του Θεοδώρου, κατοίκου Παλαιού Φαλήρου Αττικής (οδός Αγ. Αλεξάνδρου αρ. 77) για ψευδή βεβαίωση κατά συναυτουργία σε βάρος του Δημοσίου, υπό την ιδιαζόντως επιβαρυντική περίσταση της ιδιαίτερας μεγάλης αξίας του αντικειμένου του εγκλήματος (άρθρα 13α', 45, 242 §

ΑΠΟΦΕΡΕΤΗΘΗΚΕ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΡΕΙΟ ΠΑΓΟ

Σταυρούλα

Σταυρούλα

Σταυρούλα

... (αριθμ. 263Α Π.Κ. σε συνδ. με άρθρ. 1 Ν.1808/1950) και σύμφωνα με το άρθρο 485 του Κ.Ποιν.Δ. και κατ' ανάλογη εφαρμογή των άρθρων 518 - 519 Κ.Ποιν.Δ., να παραπεμφθεί η υπόθεση για νέα κρίση στο ίδιο Συμβούλιο Εφετών, που θα συγκροτηθεί από άλλους δικαστές, εκτός από εκείνους που ήδη συμμετείχαν στην έκδοση του προσαλλόμενου βουλεύματος.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί εν μέρει το υπ' αριθμ. 1149/2015 βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών και συγκεκριμένα το αναιρεί μόνον κατά το μέρος που αποφάνθηκε να μη γίνει κατηγορία κατά των κατηγορουμένων: 1) Ανδρέα ΓΕΩΡΓΙΟΥ του Βασιλείου, κατοίκου Αθηνών (οδός Πειραιώς αρ. 46 και Επονιτών), 2) Κωνσταντίνου ΜΟΛΦΕΤΑ του Βαλεντίνου, κατοίκου Αθηνών (οδός Φυλασίων αρ. 13) και 3) Αθανασίας ΞΕΝΑΚΗ του Θεοδώρου, κατοίκου Παλαιού Φαλήρου Αττικής (οδός Αγ. Αλεξάνδρου αρ. 77) για ψευδή βεβαίωση κατά συναυτουργία σε βάρος του Δημοσίου, υπό την ιδιαζόντως επιβαρυντική περίπτωση της ιδιαίτερως μεγάλης αξίας του αντικειμένου του εγκλήματος. Και

Παραπέμπει την υπόθεση κατά το ως άνω αναιρούμενο μέρος της για νέα κρίση στο ίδιο Συμβούλιο Εφετών, που θα συγκροτηθεί από άλλους δικαστές, εκτός από εκείνους που ήδη συμμετείχαν στην έκδοση του εν μέρει αναιρούμενου βουλεύματος.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 3 Δεκεμβρίου 2015. Και

Εκδόθηκε στην Αθήνα την 1^η Αυγούστου 2016.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Φ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ